

Дикий кабан, або вепр (скорочено)

Остап Вишня

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Коли говорять "дикий кабан" - не страшно, а як - "вепр", так уже й мороз ніби поза спиною і волосся на голові ворухнуться починає. Найстрашніший дикий кабан - "одинець", - це запеклий кнур-індивідуаліст, старий досвідчений кнуряка, що прибивається до табуна тільки тоді, коли свині весілля справляють. Він тоді своїми страшними іклами розганяє кнурців-парубків, усі його рушниками перев'язують, він сидить, хрокає й чавкає, як колись пан-поміщик на весіллі у своїх кріпаків.

Дикі кнури-одинці зветься ще сікачами. Собак вони своїми іклами одним ударом січуть, а охотник, як побачить сікача, зразу бере на мушку або дуба, або грушу і сидить там тихий, як горличка. А потім уже всім і розповідає після четвертої стопки, як сікача стріляв, як сікач його з дерева кликав, а охотник на нього сів верхи! Завершується тим, що опівадача попід руки беруть і кладуть на канапу. А він і на канапі ще добиває сікача.

Ясна річ, що, полюючи сікача, можна мимохідь з десятків менших кабанів чи свиней настріляти, але головна ваша мета - сікач.

Розповідав мені якось Кузьма Дем'янович, дуже досвідчений мисливець, як сікач бігає. Полював мисливець кумпанією у Баб'ячій балці, яка підходила з того краю до глибоченького провалля... Понад балкою - ліс. За проваллям починається болото, а далі - річка. Полювали зайці, лисички, що трапиться. Був з ними й місцевий дідок-охотник. Він розповів, що в цьому болоті є табун диких свиней і здоровенний сікач бродить. Мисливці зразу ж рішили пройти болото, може ж таки пощастить наткнутися на табун свиней. Було їх 6 чоловік. Дідок не схотів йти: "Боюсь!" - каже. Та й пішов у балку. А Кузьма Дем'янович увійшов в очерет, пройшов трохи, став, обдивляється. Справді, ніби стежки якісь в очереті. Пройшов ще трохи далі в очерет, вибрав таку собі невеличку вроді галявинку, став, прислухається... Не чуть нічого... Згодом навіть задрімав трохи. Коли воно щось ніби як шелесне очеретом, та як хрокне! Кузьма підскочив і побіг до провалля. А потім з провалля вилетів, як хорт, добіг до лісу, й на грушу. Сів, звів курка, чекає. Довго сидів, нема нічого. Аж ось його гукають. Підійшли товариші, зняли його з груші, бо виліз високо. Виявилось, що то нічого не рохкало, а просто Іван Петрович висякався. А Кузьма і досі не розуміє, як він у 56 років з провалля вискочив і на грушу видерся.

Найчастіше полюють сікача з загонщиками. Коли на вас вискочить дикий вепр, і ви не встигли втекти, ви вже тоді його, ясна річ, стріляєте. Стріляти треба обов'язково кулею, цілитись у голову або в серце, бити треба наповал, бо поранений кабан - звір

страшно лютий, він кидається на охотника, з розгону всаджує йому своє страшне ікло прямо в пуп і з криком "Ага, попавсь!" поре мисливця.

А коли кабан смертельно поранений, то лягає поруч пораненого охотника. І обидва помирають. Потім уже сходяться охотники і несуть і свого загиблого товариша, і дикого кабана до машини чи до залізничної станції. Ті, що несуть загиблого товариша, – дуже сумні, бо, їм дуже жалко хороброго мисливця. А ті, що несуть забитого кабана, – дуже веселі, бо такий мисливський трофей трапляється не дуже часто.

Трапляється дуже часто, що кабан, почувши чи довідавшись, що спереду стоять на номерах мисливці, повертається і йде на загонщиків. Бо він звір хитрий: знає, що у загонщиків, крім кілків та одчайдушного галасу, в руках нічого немає. Випадки такі кінчаються переляком, бо кабан поре людину тільки тоді, коли його поранено, а так він підбіжить, хрокне, налякає й, сміючись, побіжить далі.

Було таке й з нами на полюванні кабанів. Підняли загонщики в очереті на болоті кілька диких свиней і кабанів. Пішли кабани на охотників. Почулося там бах, там бах! Виткнувся один чималенький, так пудів на десять, вепр. Він крутонувся й помчав на загонщиків. Підбіг до одного парубчака-загонщика, тиць рилом у пуп. Перекинув, перестрибнув через нього, хрокнув, загигикав і помчав далі. Підбігли ми всі до того парубчака. А він так перелякався, що відразу в кущі побіг.

Убили ви дикого кабана. І отоді настає найтяжчий момент полювання диких свиней: переконати усіх приятелів, що це іменно кабан не простий, а дикий. Ви їм розкажете про ваше полювання, свідків називаєте і розплющену кулю калібра вашої рушниці показуєте... Але ніщо не допомагає: їдять і хвалять кабана, а не вас! А йдучи додому, вони, похитуючись, будуть реготатися: "Дикий кабан! Найшов дурних! А, до речі, почім свинина тепер?"

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу